

מරש: הרב רחל הבר תח' אישת הרב אברהם ישעיהו הבר צ"ל בפרק ימן מחיו ארוכי המשך

שבת, מקור הברכה

ולשבת עם אודליה ולשמעו את הסיפורים מתחילה ועד סוף. "אני אחota מתחילה, חדשה במחלקה וככזאת לא מתחשבים יותר מדבר בבקשתך. לא הועילו התכנונים שהפעלתך, אחריות המשמרת איננו מוכנה להתחשב بي ולא לשbez אותו בשמירה שבת. הצעתי להחלף למשמרות לילה או לעבוד משמרות כפולות אבל היא בשלה, דורשת שאגיע מותי שהיא משבצת או שלא אבוא בכלל. לעבוד בשבת זו מישימה ממש בלתי אפשרית עבורי, האוירה כל כך מנוכרת, אני חוששת שמא חיללה יקרה הרגש שלי כלפי השבת וזהו קו אדום מבחינתך". "כל כך לא פשוט", נאנח בעלי. אודליה דיברה ושפכה על ליבה, סיפרה גם על מתייחסות בתוקף משפחתה. הוריה, שמימנו את לימודי הסיעוד היקרים, אסרו עליה בכל תוקף לעזוב את העבודה, "במשפחתנו מושרש הפטגם: יש לשמור פרוטה לבנה ליום שחור, אם עכšíין יש מקום עבודה אסור לי לזלزل בה, אני חיית להמשין ורוק כשמצא מקום עבודה אחר אהיה רשאית לעזוב מבחינותם של הורי". אם אעזוב את בית החולים יתרחש פיצוץ בבית. פיצוץ".

אנשים גדולים בדור

בעקבות הכתבה של שבוע שuber קיברתי את המיל הבא:
"בוקר טוב. במודרך לפני שבועיים הזכרת כי "אם אדם עומד
בניסיונות ואין מבעט נוטל כפליים לעתיד לבוא". בהמשך הזכרת
"אם באו יסורים על האדם יעמוד בהם ויקבלם שאין סוף למתן
שכרו". משתמש מהכתבה כי חביכים יסורים מפני שהקרן קיימת
לעולם הבא. באתי אני הקטנה להוסיף מניסיוני שאדם יכול
פרותיהם גם בעולם הזה, כפי שכתבת במודרך השבוע.
לפני מספר שנים חליתי במחלת לא פשוטה. כשהנווד לי על מחלתו
הבנתי שאם תעדר השמחה מחיי בהווה בגלל יסורים שאולי יבואו
והלואו לא יבואו בעתיד, הרי אני מפסידה הווה ועתיד גם יחד, וכך
רק אני אלא גם כל המעגלים הסובבים אותה: בעלי, ילדי, נכדי,
אחיו ואחיותי, חברים, ידידותי ואפילו שכנותי, יהיה להם הנגה
פחות נחמד בקרבתם אם פנוי יחמייצו. שמעתי פעם משואה
יפיפיה:ocab + התנדות = סבל, ועל משקל זהبني משואה
חדש:ocab + קבלה = צמיחה. הבנתי לעצמי כי אם ATIJD עם
היסורים אהיה אני המורוויחה הראשונה כאן ועכשו. ברצוני לברר
את הקוראות שלא תבוננה לידי ניסיון, אך אם חס ושלום הניסיון
ישלח למישחו מבואר עולם, יזכה לצמוח ולהצמיח אחרים יחד
אתך. לאלו מקרבנו שזוכות ועוד תוכינה לחות צמיחה, ברצוני
להזכיר להודות למצמיח ישועות, כי כשם שהיסורים מאטוו, כך נט
הצמיחה היא אך ורק בעזרתו".

ליל שבת, אחרי הדלקת נרות, ישבנו בסלון כמה שכנות, אחת מהן מתחفت אונתו בחוויות של גיסה העובד כאח בבית החולים בצפון הארץ וכן שיחתנו התגללה למסדרונות בית החולים, למורכבותם של הארגנים העומדים בפני הוצאות הרפואים.

בבית אחת צפה מול עיני שבת אחרת. עשרים שנה עברו מאז ועדין עומדת התמונה מול עיני בחירות ובחדות.

באותה שבת הגעה אלינו אודליה (שם בדי) כשפניה נפולות. שמחתי לראות אותה, בשבועיים האחרונים היא לא התארחה בbeitנו לשעודות שבת, סוף סוף סיימה את לימודי הסיעוד והתקבלה לעבודה באחד מבתי החולים במרכז הארץ. "מה קורה?" התעניניתי, "איך העבודה החדש?", עננה רבצה על פניה של אודליה. "לא האמנתי עד כמה יהיה לי קשה" היא כמעט בכחה. חשבתי שתספר לי על הריצות מהדר לחדר במחילה, על חולים שימושיים אותה בכל רגע נתן ועל עייפות קיצונית מצטברת. ציפיתי לשמו על שמוונה שעות של משמרות, עלليلות לבנים ועל עומס חריג, אבל היא סיירה סיפור אחר לגמרי. לאחר כברת הדרך הארכוה שעשתה במדרשה ותהליך התשובה המיעוד שזוכה לעבור, נושא שמירתה השבת וקדושתה בער בעצמותיה. היא הייתה מחוברת לשבת המלכה בעבותות של אהבה וחיכתה לה במשך כל ימות השבוע. עכשו, עם תחילת עבודתה בסיעוד, היא שובצת פעמים רבות במשמרות שבת בית החולים ונדרשה לבצע בהן פעולות שאינן על פי ההלכה. "הם רוצחים שנחנגו שבת כמו ביום חול", אמרה במירירות. "אבל זה עניין של פיקוח נפש, לא?" התעניניתי. "זהו שלא", נאנחה אודליה, "עם כל מה שקשרו לעניים רפואיים, אכן מותר לבצע אותם בשבת אם כי גם בהם יש דיזוקים ופרטים הלכתיים סבוכים, אבל בבית החולים רוצחים שאתנהל כרגע גם בעניינים שהם לגמרי לא דחופים, כמו למשל, חיעוד טפסים עבור דמי לידה וכד'. כשאני מסרבת לעשות את זה, צועקים וכועסים עלי. ובכלל, האוירה השוררת במקום כל כך יום חולית, כל כך לא מכבדת זהה... זה בלתי אפשרי". אודליה לא ידעה מה לעשות ולמן האמת גם לי לא הייתה תשובה מרגיעה עבורה. כאשר חזר בעלי מבית הכנסת, סיירתי לו בקצרה, חוץ כדי שהוא מתרגם לשיר "שלום عليיכם" מקפיד בדרך שלא יעכ卜 את מלאכי חזרת. לאחר הקידוש ונטילת ידיים לסייעה בבקשתו לשמווע יותר פרטיהם. אודליה שיחפה וגוחה

הקשבו, מבינים אותה
מודחים עם צערה וכואבים
את עלבונה של השבת.
הסעודה המשיכה
והסתימה ואנחנו נוחנו

